

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Clypevs Theologiæ Thomisticæ

Continens Tractatus de attributis, de visione Beatifica, de scientia Dei, ac
de ejus voluntate, & Providentia

Gonet, Jean-Baptiste

Parisiis, 1669

Sanctissimæ Virgini Theresiæ Clarissimi Carmelitarvm Discalceatorvm
Ordinis Parenti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77232)

SANCTISSIMÆ
VIRGINI
THERESIÆ
CLARISSIMI
CARMELITARVM
DISCALCEATORVM
ORDINIS PARENTI.

NON debui inter mortales, quorum gratia studiumque favendi exiguis terræ limitibus definitur, nihilque in superos potest, D. Thoma Aquinatis Theologiam traditurus, patrocinium querere; & sanctissimo viro, cui sapientia supra humanam, nomen Angeli meruit, injuriam facerem; si Mæcenati infra ejus magnitudinem & fœlicitatem posito supplicarem, vel ejus partes defendendas committerem. Sed nec alteri inter Divos, quàm Tibi, ô DIVA VIRGO THERESIA, clarissimi Carmelitarum Discalceatorum instituti Parens, hoc opus nuncupare debui; cum non alteri quàm Seraphica Virgini, Angelicum Doctorem Scholæ suæ causam commendari, Discipulorum

opera, studiorumque fructus offerri velle, existimandum sit. Et sanè, cum plurimæ rationes sint, quæ hoc à me obsequium postulare videntur, postulant maxime; tum summa cum sanctitate conjuncta sapientia in Virgine, cui nil mirum supplicare Theologos, quæ jus aliquando sapientissimis viris dixit: tum deinde, sacri Ordinis Carmelitarum Discalceatorum præstantia, & ab incunabulis cum Ordine D. Dominici initum servatumque fœdus; ac demum grati animi sensus, quem palam & pari officio testari æquum sit, quod præstantissimi Philosophi Complutenses, & Salmanticenses Theologi, non alteri quàm D. Thomæ sua opera, & labores scholasticos nuncuparint. Sed quis unquam satis amplis laudibus infusam menti, ò DIVA VIRGO, supra felicissimum ingenium & naturæ suas opes explicantis dona, gratiæ cælique muneribus cumulatissima, sapientiam commendet? Utinam præclarissimos in Cantica Cantorum commentarios, quos amor tantorum arcanorum conscius scripserat, demissior de Te ipsa existimatio, Ecclesiæ fruendos non eripuisset. Eset sanè, quo in admirationem omnium ingenia raperentur, & cælestes delicias animæ in cellaria inductæ, inter purissimos sponsi amplexus, suspirantis & languentis disceremus. Ecquis enim Dei animæque casti connubij jura, dotes, delicias, verius scribere potuit eâ Virgine, cujus vitam sacri Cantici partem non ultimam fuisse dixerim; cui duntaxat ea quorum sensum gustumque, amoris secretorum non ignara, deliciarum particeps, sponsique sponsa percipiebat, scribenda erant: cum cælestes spiritus divino igne ardens tumidumque pectus sagittis configerent, & patefacerent viam amoris: cum toties ut cælestibus delitiis imponeretur modus, ipsa languens & exhausta fragilitas corporis, & mortalitas postulabat, quæ tantam deliciarum vim & amoris impetum non sustinebat. Sed hæc divini amoris & sacri Epithalamij arcanorum jactura, quæ scripseras, & quæ vix nisi Catharina Senensi, Tibique

pates animæ caperent, compensata est utilioribus libris, quos ut aeterna pietatis & sapientia monumenta Ecclesiae reliquisti. Sed quàm magnâ suppellectili exornandis animis, quàm instructo armamentario expugnandis demonibus, quàm munitissimâ arce defendenda religioni, libris à Te editis Christianam Rempublicam locupletasti! Adeò colendæ fovendæque pietati opportunos Ecclesia existimavit, ut votis publicis fideles efflagitare jufferit, Cœlestis hujus doctrinæ pabulo enutrirî. Acquissimum sane Ecclesiae consilium ac votum, quo nihil minus Seraphicæ Virgini, quàm Doctori Angelico concessum est; cujus doctrinâ fideles imbui, quæ docuit intellectu conspicerè, votis etiam publicis, Ecclesia filiorum salutis sollicita, postulare jubet. Meritò equidem, cum nihil ultra deesse Ecclesiae, nihil majus ad religionem tuendam, ad colendam pietatem, Doctoris Angelici libris Theologicis, & Seraphicæ Virginis libris asceticis optandum videatur. Sed quid cœlestium arcanorum, divinarum rerum, Theologia infusa, non tam labore, quàm amore comparata, sapientiæ sponsam latere potuit? Cum cœlestis ille nuncius, singulari beneficio pectori clavum infixit, non amorî solùm, sed & sapientiæ viam patefecit, ut aperto & patenti sacris ignibus, divinis luminibus, felici vulnere saucia lataque exclamare potueris: Clavus penetrans, clavis referans factus est mihi. Norunt sapientissimi Theologi Salmanticenses sapientiam Matris, quam grato animo, laureatam Magistram, in Angelicis enutritam gymnasiis, in æthereis eruditam Academiis, divinarum arcanorum mystam vocant; à qua de rebus difficillimis, si quas Theologia habeat, Angelorum locutione & illuminatione, quibus invicem, vel inferioribus suos conceptus mentemque aperiunt, plurima didicerunt. Novit & ille piissimus, & juxta doctissimus Theologia Professor, qui superioribus annis, Massilia in Gallia Narbonensi, Theibus publicis, difficillimas de Gratia quaestiones,

Ecclesia in oratione S. Theresia.

Ecclesia in oratione D. Thomae.

D. Bernardus in Cant.

Salmant. de Angelis Tract. 7 disp. 15.

Anno 1669.

ex scriptis, juxtaque mentem D. Augustini, D. Thoma, & sanctissimæ Parentis Theresia, cum omnium admiratione & plausu propugnavit. Sed quid his diutius immoror, nec ad culmen gloria, quo me Theresia vocat contendo? Quid majus unquam vidit stupens orbis, & miraculo propius; Virginem sanctissimam, amplissimi Ordinis effectam Parentem, quæ viris jus diceret, cui viri obsequerentur? Dixerim Te verius, ò DIVA VIRGO, quàm Saram illam, cui Abraham parere jubetur, veterem solvisse sententiam, & impositam Evæ pœnam, sexûsque conditionem, aut dedecus depulisse. Te viri matrem, Te viri Magistram agnoscunt; cui parere sibi honori tribuant, & cui mihi audire videor nedum mortales, sed & cœlites, tum rei magnitudine, tum novitate provocatos, ita inclamare: Veni Eva jam Sara, de qua dicatur viro, audi Sarai uxorem tuam: sis Tu licet viro subdita, quia esse Te deceat, cito tamen solvisti sententiam, ut Te vir audire jubeatur. Dixerim Te Deborah sapientiâ, & imperio in viros, judicandique potestate percelebrem, quæ viros hortata, erectoque vexillo, virilis animi dignissimæ fortitudinis exempla demonstravit. Nunquam magis in oraculi modum, quàm de Te dici illud potuit: Multi antea judices in Israël, sed nulla ante Te Judex foemina. Quid memorem heroes Ecclesiæ, Divos Basilium, Augustinum, Benedictum, Dominicum, Franciscum: qui primi arenas ingressi, incertum an milites, an duces, plus fortitudine quàm prudentiâ valuerint? Multi equidem judices in Israël, sed nulla ante Te, ò DIVA VIRGO, judex foemina, quæ viris exemplum fortitudinis esse potuerit, quæ belli suscipiendi in castris Domini, prima vexillum tulerit, docueritque viros arma tractare. Nihil est quod Synagoga Ecclesiæ invideat: Theresiam vidit, altiori spiritu, melioribus fatiis, & in graviore certamine, hortari viros, & in hostes accendere. Putares revocatis temporum vicibus,

D. Am.
 brof. de
 Instir.
 Virg.
 cap. j.

D. Am.
 brof. de
 viduis.

ut Debora quondam

Duceret instructas post fortia classica turmas,

Et mulier sumpto præcederet agmina signo,

Mirantes hortata viros: quos ipsa ferocem,

Exemplo, verboque monens, accendit in hostem.

Iuravit quidem Theresiam Ioannes à Cruce, vir sanctitate & doctrinâ eximius, & primus duxque futurus, nisi Theresia primas tulisset. Sed velut alterum Barac dixerim datum Theresiæ, quam sequeretur, non quam duceret: & mihi Theresiam audire videor, ingenti animo jura dantem, primasque ferentem, non reputabitur tibi victoria hæc, sed in manu mulieris tradetur. Vna enim Theresia est, qua totam victoriæ laudem reportavit, sub cuius vexillis ceteri milites, dato sacramento, ejusque fortitudine accensi pugnare: hac una fœmina judicavit, fœmina disposuit, fœmina prophetavit, fœmina triumphavit, & præliaribus intermixta copiis, imperio viros docuit militare fœmineo. Sed quid Te, Ò DIVA THERESIA, cum illustribus veteris testamenti fœminis confero, quibus nihil felicius contigit, quàm ut egregiis licet virtutibus, obscuris tamen velut umbris, levibusque figuris, illustriora quæ à Te gerenda erant, & quibus parabant hominum fidem, facinora significarent. Nihil ultra verum dicam, si Te cum Elia sanctissimo vate, & Carmeli incola, quem parentem agnoscebas, contulero, & brevi hoc discrimine, ab illo, à Te Carmelitis beneficia collata distinxero. dedit ille nomen, sed Tu dedisti salutem. Hoc Adamum inter & Noëmum intercedere discrimen è Patribus quidam egregie animadvertit: Adamus primus hominum parens, summâque rerum potitus, velut in exercitium potestatis, & juris, specimenque sapientia, quâ valebat, noscebatque rerum virtutes, & officia, animalibus nomina imposuit: verum honoratior dominus Noëmus, qui animalia à naufragio erepta, navi, qua pereuntis orbis reliquias ferebat, reparando & replendo iterum mundo servavit. Dedit ille nomen,

Alcimus
Avitus
Vicus
neasis
ad fo-
rorem.

Iulic. 4

Ambr.
l. de Vi-
duis.

Basil.
Seleu-
ceni.
cyat. 6.
de Noe.

Basil.
Seleu-
ciens.
orat. 6.
deNoc.

Adamus scilicet, inquit Basilius Seleuciensis, Noëmum allocutus, sed tu dedisti salutem. Atqui & eadem collatio, idemque discrimen beneficiorum, quæ à Te, ó DIVA THERESIA, & à sanctissimo Vate Discipuli Carmelita, utroque parente felices perceperunt. Dedit Carmeli incola Elias nomen: amplissimum sane, quodque in memoriam revocat antiquissimum illud legis veteris institutum, quod unicum à Synagoga in Ecclesiam transit, hominum non tam Eremitarum, quam Prophetarum, in Carmelo degentium; non procul à Nazareth urbe percelebri, quam Christus & Diva parens incolebant; ut verosimillimum sit Elia Discipulos, Carmeli incolas, Christi Matrisque Virginis domum frequentasse; & interdum forsitan Christum & Divam parentem invisisse Carmelum. Sed dederit Elias nomen; at Tu, DIVA VIRGO, dedisti salutem: revocatà posterioribus sæculis puriori regulâ, & quâ duplicem Elia spiritum, nec uni duntaxat Elisæo, sed infinitis propemodum Discipulis impertitum revocasti: ut mihi videaris, venturo iterum Elia Discipulos sociosque parasse, quos ipsa aliquando prophetico lumine in extasim & superatis temporum spatiis rapta vidisti, cum ultimus casus, ultimaque conflagratio huic orbi crudelibus Antichristi bellis denuntiabitur, defensa fidei, victique Antichristi laudem reportaturos. Quid memorem virtutes ceteras quæ stupentem aliquando orbem tenuere; quibus plurima addidisti, quæ posteris exemplo esse possint; aut verius quæ non tam æmulentur, quam ad eorum magnitudinem suspirent? Quis enim adeò erecti supra communes virtutis leges animi, ut illo ingenti voto, Deo semper placendi, sectandique meliora, quæque magis in divinum honorem cederent, sese auderet astringere, quod sola post hominum memoriam, & pene in cælestium mentium invidiam emisisti? Durum sane & grave imposuisti mortalitati onus, quam ad tantum fastigium, & post tria vota, quibus nil ultra viris reper-

tum fuerat, plus ultra duce Virgine posse pervenire docuisti. Hæc sane singularia, quæ miraculis quàm virtutibus propiora, orbi stupenti Theresia ostendit, & quæ cum omnium commendationem mereantur, omnium tamen longè superent. Vtinam, ò DIVA VIRGO, ad tantum fastigium, naturæ, virtutis, gratiæ, quâdam contentione evecta, non inferiora tantis dotibus, tot miraculis verba reperirem, tuæque sapientiæ & virtutibus paria; quibus novum iter, novum callem tuis solum calcatum vestigiis aperuisti, in quo Te sequi nemo audeat: quibus Saram, quibus Deboram imperio in viros, quibus sanctissimum Eliam puriori & sanctiori instituto, tantum non superasti. Hoc saltem integrum Theologia mea opus, quod supplex offero, velut amplissimam orationem, quâ Tuis virtutibus, Tuæ sapientiæ, Tuæ felicitati applaudo, velim accipias: & me felicem habeo, si hac scriptione, quam non hac solum forsitan ætas leget, velut longâ, & apud posteros duraturâ testificatione, meum erga Te animum, observantiam, cultumque approbavero. Sed præterea hoc etiam qualecumque opus Tuo nomini nuncupo, Tuique accipiant velim, in argumentum fœderis, quod ipsa inter Carmelitarum & Dominicanorum Ordinem prima sanxisti, & nos inviolatum, quâ vires ferent, nullis artibus parcituri servabimus. Quas Tibi grates, ò DIVA VIRGO, Dominicani rependant, quo animi sensu, quo plausu illud excipiant, sibi que gratissimum testentur cum insigni adeò in nos benevolentia, quam miro ingenij acumine condiebas, ut vel ipsa festivitate summe placeret; Te Dominicam in Passione nuncupabas; professione scilicet, & voto Carmelitam, affectu & amore Dominicanam. O Diva vicissim affectu, & ut Tuo verbo utar minori elegantia, eodem jure quod à Te nobis concessum nemo invidet, Passione soror; quibus æquum est, Te à nobis, quos tantum amaveris, officiis coli. Sed non injuriâ dixerim, id D. Dominico Tibi

Author
notarū
in Epi
16. D.
Therel.

etiam curâ, affectuque parenti; id ejus Ordini, ejusque
 filiis debebas. Nulli enim Te unquam dum inter mor-
 tales ageres, & per varia rerum discrimina, eximia vir-
 tus exerceretur, aut impensius coluerunt, aut promp-
 tiori animo, & feliciori successu, suam operam contu-
 lerunt. Hæc sanè provincia Prædicatorum Ordini de-
 mandata videbatur: atque ut pauca percenseam quæ
 inter utrumque Ordinem ab incunabulis initum ser-
 vatumque fœdus probent: ducet candidum & præcla-
 rissimum eorum agmen, quibus tanta felicitas conti-
 git, ut sanctissima Matri Theresia in restituenda
 Carmeli gloria, suam operam navarint, D. Vincen-
 tius Ferrerius, sui sæculi Apostolus, nullique prædi-
 catione divini verbi secundus: qui futurum olim Car-
 melitarum discalceatorum Ordinem prænuntiavit; cum
 inter tria, quæ singulariter & assiduè meditanda dixit,
 ultimo loco reposuit statum virorum Evangelicorum
 futurum; quos ita paucis magis Prophætæ spiritu, quàm
 oratoris arte ad vivum expressit, nihil, inquit, cogi-
 tantium, aut loquentium, aut saporantium, nisi solum
 Jesum Christum, & hunc crucifixum: nec de hoc mun-
 do curantium, sui que oblitorum, supernam Dei & Bea-
 torum gloriam contemplantium, & ad eam medullitus
 suspirantium, & ob ipsius amorem semper mortem spe-
 rantium, & ad instar Pauli dicentium, cupio dissolvi &
 esse cum Christo. An non hæc suis lineamentis, & co-
 loribus expressa Carmelita species, cui vix ullum est cum
 hominibus & mortalitate commercium? Plura addit D.
 Vincentius quæ certis argumentis & traditione compro-
 batum est de Carmelitarum discalceatorum instituto di-
 xisse; quorum jam prophetica visione se solabatur, &
 suorum temporum infelicitatem levius ferebat. Quid
 non egisset Vincentius, si vixisset eâ ætate, cum prima
 hujus instituti fundamenta posita sunt, & simul virtu-
 tes, quas pravitas nature, & calamitas sæculi, hæresum
 errorumque feracissimi, exilio damnaverant revocata,

D. Vin-
 cent.
 Ferrer.
 de vita
 spir. c.
 ultimo.

V. Hi-
 stor.
 Carm.
 discal-
 ceat. in
 præf. s.
 2.

Carmelitarum novis adibus, velut suis domiciliis æternisque sedibus moratura. Sed hanc Spartam ejusdem instituti, sui que zeli successoribus Dominicanis adornandam reliquit. Cùm D. Ludovicus Bertrandus, vir ingentibus virtutibus ornatus, cujus propè diem solemnem inaugurationem & ἀποτίθειον expectamus, Hispaniam omnem suæ sanctitatis famâ repleret; & tum, ò DIVA VIRGO, agitates mente egregium illud facinus, novam Carmelitarum instaurationem: existimasti nihil Tibi tentandum, nisi sanctissimi viri consilium mentemque agnovisses. Datis Epistolis sententiam rogas; annuitque vir sanctissimus, & post tres solidos menses, quibus nova animi contentione, ferventioribus solito precibus divinum numen sollicitavit; rerum omnium serie, futurique Ordinis cumulatissimâ gloriâ divinitus agnitâ, certus rescripsit; admovendam esse operi manum, & post quinquaginta annos, nullum futurum clariorum in orbe Ordinem, nullique sanctitate & doctrinâ inferiorem, quem Diva moliebaris: quo responso, velut oraculo e cælis accepto, nihil cunctatum amplius, jactaque primæ instaurationis fundamenta, & sanctissimi viri oraculum & votum, brevi eventus subsecutus comprobavit. Sed singulari in Dominicanos Numinis beneficio, qui tum in cathedra D. Petri sedebat, regabatque Ecclesiam; is erat Pius V. cui parem à pluribus sæculis Roma non viderat, & cujus breviorum quam res Ecclesiæ postulassent, vitam etiamnum fuisse dolet. Sed quis unquam Carmelitarum instaurationi impensius favit, præfectis sapientissimis viris, qui novum & nascentis institutum, quod multorum invidia petebat, summâ potestate defenderent? Quin etiam tantâ Tui admiratione tenebatur, ea Te benevolentia, quam summæ virtutis similitudo conciliaverat, prosequeretur; ut e terris cælos commigraturus, hoc sibi deesse noluerit, ut ad metam ad quam celerrimo gradu contendebas, suis adhortationibus incitaret, & nova

Histor.
Carm.
discal.
ccat. 1.
2. c. 3.

Histor.
Carm.
parte 2.
lib. 1.
cap. 1.

instaurationi promovenda, opem quamplurimam ferre poterat cœlis inter Divos receptus, polliceretur. Unum tamen deesse videri potuit ad cumulata familia Dominicana gloriam; qui eâ etate Hispanias, & Ecclesiam omnem illustrabat, Ludovicum Granatensem, sui Ordinis egregium ornamentum, eodem loci Tecum degisse: Hic enim Tibi pro cæteris unus ad depellendos etiam doctiorum hominum timores, & incompósitos vulgi rumores sedandos satis fuisset: nec dubium quin unum cæteris anteposisses, cui propensum adeo animum, quem à Te eximia viri in pertractandis Religionis salutisque rebus peritia, ac virtus promeruerant, ita testatum voluisti; ut transmissâ ad eum Epistolâ dixeris, inter plurimos qui ipsum ex animo colerent & amarent, Te unam esse: atque hujus libros asceticos, quos tanto emolumento, tantâ voluptate perlegebas, ita pene impatiens desiderium excitasse ipsum de facie noscendi, ut ipsum aditura nulli labori pepercisses, nisi sexus ratioque vivendi Virginis Deo sacra vetuissent. Verùm nihil eâ etiam parte, aut Dominicanorum gloria, aut Tuis votis deperit; cum non defuerint viri sapientissimi, qui Granatensis desiderium levarent, & quas ab ipso partes exegisses, implerent. Primus inter eos qui Te propius & intimius norunt, suamque operam contulerunt, is fuit Petrus Ibagnes, vir summæ eruditionis, qui cum primùm sacrâ exomologesi exceptâ ingentia dona, quibus Te Deus cumulabat agnovisset; suaſit, & quâ, Tibi à confessionibus, autoritate valebat, jussit ut integram vitæ seriem, & ex ordine, cœlestia dona, & quæ legimus miracula scriberes. Sed quàm amplissimam mercedem officiorum quæ Tibi exhibuerat, seu in construendis sacrarum Virginum adibus, seu in elevandis & amoliendis gravibus impedimentis, quibus hominum invidia, furorque demonum, divinum opus retardabant, consecutus est! Refers vitam à Te sanctissimam Virginem parentem, quæ ip-

D. The-
 ref. E.
 p. 11.
 ad Lud.
 Gran.

Vide D.
 Theref.
 Epist. 15
 ad Pe-
 trum I-
 bagnes.

D. The-
 ref. suæ
 vitæ c.
 38.

sum veste candidissima indueret , tanquam donativo
& premio , quod in construendo D. Iosephi Monaste-
rio suam operam contulisset , quâ veste velut cœlesti
symbolo & sacrâ oppigneratione , reliquam vitæ partem
summa innocentia transigendam , omnique lethali cul-
pâ immunem promitteret , & conferret. Sed quid de
Dominico Banne dicam , minùs suis scriptis , quàm
tuâ commendatione claro : qui nulli unquam in Tuis
cœptis promovendis , affectu , obsequiis , & laboribus
cessit : & quo non alterum forsitan majori vicissim affe-
ctu prosecuta es , & dum in humanis ageres coluisti ?
Is est quem unum penè ex omnibus , amplissimo titulo
& Patris & Domini appellabas : cui tantâ necessitudi-
ne , & animi consensione jungebaris , ut hanc exactissi-
mâ amicitia legem tibi positam scriberes , quod ipse vel-
let Tibi probari , quod nollet displicere , & quadam ve-
luti incantatione in ejus consilia mentemque râpi , nec
posse disidere. Quâ Te debuit post hæc , ne se tanto
fœdere , tantâ hujus amicitia felicitate indignum pro-
baret , studio colere ? Nulli labori parcebat ; nullo pe-
riculo terrebatur : hic , cùm aliquando commotum vul-
gus ad primæ domûs , quæ sacris virginibus parabatur ,
fundamenta convellenda penè cœcus furor armasset , in
mediam turbam irruit , & auctoritate quâ plurimum
valebat , ac eloquentissima oratione turbulentorum homi-
num audaciam impetumque repressit : quod tanti Nota-
rum in Epistolas Divæ Virginis auctori visum est , cùm
ex ea domus erectione , quæ cæteris forma futura erat ,
aliarum adium sors fortunaque penderet , ut scripserit ,
(quod ne sibi quisquam nostrum tribueret , ipsa modestia
animi , nihil de se altiùs , tacitis etiam meritis laudi-
bus jactantis , vetabat :) vel eâ solim ratione , magnâ
ex parte Familia Dominica novam Carmelitarum
Discalceatorum instaurationem deberi. Prætereo cate-
ros , quos instaurati Carmeli historia cum laudibus re-
ferunt , & quos nihil sigillatim opus referre ; cùm , licet

Author
notar.
in Epist
16. D.
Ther.
D. The.
ref. Ep.
16. ad
Banné.

Author
notar.
in Epist
16. D.
Ther.

alioquin scientiâ , & pietate , caterisque dotibus cla-
 ri , nihil majus habeant , & unâ re pares sint , quod non
 inutilem suis laboribus , suis studiis Tibi operam contule-
 runt . Et sane quoties de Te , ô DIVA VIRGO THERESIA ,
 agitur , ubique Dominicani occurrunt , aut sese ultro of-
 ferunt , aut non inviti vocantur . Si à sacro quasitorum
 officio viri deligendi sint , qui de Theresia Virginis scri-
 ptis judicium ferant : Dominicus Bannes totâ Hispa-
 niâ , totoque orbe celebris , & Ferdinandus de Castello ,
 Regi à Concionibus , deliguntur , singulari , inquit histo-
 ria Carmeli , numinis providentiâ , ne in Divæ Virginis
 defensione unquam Dominicani deessent . Si à D. Vir-
 gine libri scribendi sint : author est Petrus Ibagues ut
 suæ vitæ seriem scribat ; Garcias Toletanus , vir cum pau-
 cis nobilitate , doctrinâ , pietate , & rerum experientiâ
 componendus , ut scriptam capitibus distinguat : Domi-
 nicus Bannes , ut Tractatum de perfectione consequen-
 da edat . Si Commissarij novæ institutionis monaste-
 ria visitandi causâ præficiendi sint : prælaudatus
 Garcias Toletanus , ipsique non impar Ioannes de-
 las Cuenas præficiuntur . Sed parum erat allaborare
 Dominicanos , totisque viribus amantissimis There-
 sia Discipulis opem impendere : noluit D. Domini-
 cus Parens suas partes deesse , & ne cui dubium
 foret , huic Provinciæ suorum filiorum gerenda in-
 cumbere , luculento miraculo comprobavit . Quoties
 hi , qui Tibi jam , ô DIVA VIRGO , parebant , & no-
 vam instaurationem omnibus artibus , totisque studiis
 promovebant , Commissarios à Rege destinatos conveni-
 rent ; aderat egregiæ formæ catulus , qualem in insigni-
 bus D. Parentis Dominici pingunt , & qui colore ipsius
 Ordinis habitum referret : hic parvis motibus , & ad
 blandiendum compositis , euntibus præibat , & versâ
 identidem facie veluti vocaturus , viam quâ iturierant
 demonstrabat . Quis post hæc , futurus est Dominicanor-
 rum sensus , quorum parens D. Dominicus , partitis

Historia
 Carm.
 discal.
 part. 2.
 lib. 6. c. 9

inter

inter suos tuosque curis, quæcunque ad Te spectant ad se etiam pertinere, eorum sollicitum esse miraculis comprobavit. Pergunt Te colere, ò DIVA VIRGO, affectu & passione foror; & inter Divos receptam, non in Hispaniis solum, sed & in Galliis, & qua latè in orbe patet Dominicanorum Familia, Te laudibus celebrat, & suo etiam jure debitum patrocinium reposcit. Pergunt initum tot obsequiis olim servare fædus; atque hujus operis nuncupationem, confirmati iterum & nunquam solvendi fæderis argumentum esse volo. Et sane hoc amicitia demonstranda genere tuos prævisse fateor, & pene invideo: cum & Complutenses Philosophi, & Theologi Salmanticensis, suos labores Theologicos non alteri quàm D. Thomæ consecrarint. Hac inter nos studia obsequendi fervere decet; certari vicissim officiis; & Carmelitas D. Thomæ Angelico, & Dominicanos D. Theresiæ Seraphica supplicare. Atque hoc etiam obsequium Tibi à nobis vendicasti; noluisti enim tuos alibi, quàm in D. Thomæ doctrinam haurire. Sed quàm magnorum virorum accessione Scholam ipsius illustrasti! Quot enim & quàm egregij Theologi, quorum operam nobis amuli invideant, in D. Thomæ illustrando sudarunt! Quamprimùm in nostram Scholam ingressi sunt, cæperuntque D. Thomam & audire & defendere; non habuit Angelicus Doctor fortiores pugiles, nec acriores vindices adversarij persenserunt. Quantum laudis consecuti sunt in eo scribendi genere Complutenses Philosophi, quibus non alij puriorem D. Thomæ doctrinam tradiderunt, quos elegisse ipse D. Thomas ut fidelissimos interpretes quorum ore scriptisque suam mentem, & reconditos sensus cæteris patefaceret, videri possit? Quid de Salmanticensibus Theologis dicam? quibus vix ullum S. Thomæ amulum ingenio, diligentia, soliditate parem reperire est; quos magis pertimescere schola Thomistica debuisset, & acriori impetu majori robore pugnantes persensisset: & ne

quid præteream, quos suam Scholam instituere, seque se-
 quenda sententia authores constituere potuisse non du-
 bitaverim, nisi præeuntem Angelicum Præceptorem se-
 qui, & sua parentis jussis astricti, & sua erga D. Tho-
 mam reverentiâ sponte adducti, maluissent? Sed
 quid de Philippo à sanctissima Trinitate dicam, viro
 suo gradu dignissimo, & ad supremum Congregationis
 Italica regimen evecto, in quo pietas & scientia decer-
 tent, dubium quæ palmam ferat: & cui, editis Philo-
 sophiâ, utrâque Theologiâ, Scholasticâ & Mysticâ,
 Historiâ, aliisque cedro dignis operibus, unus scribenda-
 rum rerum finis, quæ virum religiosum deceant, finem
 scribendi fecisse videatur? Sed quid de ejus decessore Do-
 minico à sanctissima Trinitate, viro pietatis eximia,
 ingeniique felicissimi, qui hujus ætatis scriptores omnes
 provocare possit, insigni opere, cui potiori jure Biblio-
 theca titulum fecerit, quàm Diodorus ille, qui apud
 Græcos nugari desit & ^{BIBLIOTHECENS} historiam suam inscripsit.
 cum Bibliothecas integras Tomis septem exhausisse di-
 xeris, quibus Theologiâ omni quâ latè patet, Scho-
 lasticâ, Theticâ, Polemicâ, Methodicâ, Symbolicâ,
 Mysticâ, comprehensâ, nihil ceteris inre Theologica
 reliquum fecit? Sed quid de Blasio à Conceptione, qui
 unam duntaxat Metaphysicam, & brevem Ethicem
 scribere visus est, ut aliarum partium desiderium exci-
 taret, & ostenderet quid in augenda & illustranda lit-
 terarum republica potuisset, nisi solitudinis amor virum
 religiosum à scribendo retraxisset? Prætereo ceteros qui
 tantum in illustrando D. Thoma laborarunt, ut non
 iis minus quam ceteris discipulis quos ejusdem instituti
 cum suo Magistro professio ad ejus defensionem provo-
 cat, spes omnes sua doctrina defendenda demandasse
 credatur: & qui in ejus Schola, sola antiquitate infe-
 riores, nihil ceteris eruditione, & in Magistrum obser-
 vantia majus concedant. Verùm injurius essem & ma-
 le mererer de præclarissima Familia, magnamque par-

Plinius
 in Pref.
 ad hist.
 natura.

tem gloria instaurati Carmeli silerem, si clarissima hujus instituti & Theologia Mystica lumina praterirem, Ioannem à Cruce, & alterum Ioannem à Iesu Maria, nulli nisi Tibi, ò DIVA VIRGO, cœlestium rerum cognitione, amore comparatâ, inferiores; & qui jacturam commentariorum quos in sacrum Epithalamij canticum scripseras, maximo Christianæ religionis & pietatis emolumento repararunt, scriptis commentariis, quibus spem omnem divinius explanandi cœlestes delicias animæ ad sponsæ divini Verbi dignitatem evectæ, ceteris abstulerunt. Sed quid de Theologia Mystica scribendum supersit post luculentissima opera Ioannis à Cruce, ascensum in Montem Carmeli, obscuram noctem, amoris flammam, quibus nuper Ludovicus à sancta Theresia, vir eximia pietatis & paræ eruditio-
nis, qui in virtute scientiam ministrat, luculentam de
unionem Dei cum anima tractationem adjunxit. His
duntaxat similia sunt, ceteraque ejusdem argumenti
longe superant, quæ alter Ioannes à Iesu Maria scripsit, Theologiam Mysticam, Epistolam Christi ad hominem, artem Deum amandi. Non dubitabo hæc clarissima Carmelitarum discalceatorum instituti lumina inter etiam nostræ Scholæ ornamenta reponere: neque enim erit unquam, ut sanctissimæ Familiæ domestici, apud nos extranei habeantur; adeo jus in nostram Scholam D. Parentis Theresiæ Familia sibi vindicat, & irrevocabile utriusque instituti fœdus, junctis mutuâ charitate animis, utriusque gloriam & communem & individuum effecit. Et sane si Theologia Mystica tractatio nostris pene intacta fuit, Carmelitis discalceatis relinquebatur, quos expectasse videbamur, ut tantorum virorum ore D. Thomam Mysticam Theologiam edocentem audiremus. Sed hæc omnium, ò DIVA VIRGO THERESIA, tuorum filiorum opera, & in D. Thoma illustrando suscepti labores, Tua sunt & singularia in nos collata beneficia: & mihi audire videor Angelicum

Aquinatem nolle alteri quàm Seraphica Virgini hoc opus nuncupari, velut in argumentum grati animi quod tantorum virorum accessione, Scholam ipsius auxeris & illustraris. Igitur Magistro obtempero, atque hoc qualecumque opus Theologicum Tibi, ò DIVA VIRGO THERESIA, clarissimi Carmelitarum discalceatorum instituti sanctissima Parens supplex offero: tum ut longam, & si faveas, apud posteros duraturam, Tuarum virtutum & sapientia commendationem: tum ut novam Tuæ cum nostra Familia antiqui fæderis confirmationem: tum ut grati animi ob Complutensium & Salmanticensium in D. Thomam congestas laudes, collataque studia, testificationem. Atque utinam hanc laboris mei mercedem referam, ut intelligas, & quàm mei libri spargentur, totique orbi palam faciam; quàm Tuas virtutes tum ipse tum Dominicani omnes suspiciant, quo Te affectu colant, quàm Te veneratione prosequantur.

